

РЕШЕНИЕ

№ 739

гр. София, 10.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 29.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4260** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на Г. П. Г. с ЕТ „Г. Г. 66“, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-148/ 28.03.2018г. на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата оспорващия срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки (П.) № С180022-022-0008971/ 22.02.2018 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

С жалбата се иска отмяна на решението на директора а ТД на НАП – С., като се релевират основанията по чл.146 , т. 1 – т. 5 АПК - липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствени правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата. Претендира разноски по делото. Допълнителни съображения излага в писмена защита.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез юрк. Н., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

В ТД на НАП – С., дирекция „Събиране“, е образувано изпълнително дело

№[ЕИК]/2018 г. за събирането на установени публични задължения на Г. П. Г. за ДОО, УПФ, ЗО и ДДФЛ във връзка с подадени годишни декларации обр. 6 за 2012 г. и 2013 г.

С Постановление изх. № С180022-022-0008971/ 22.02.2018 г., издадено от М. Г. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП–С., след като е взето предвид, че ще бъде затруднено събиране на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/ 2018 г. по описа на същата дирекция в размер а 2 610,98 лв., в това число главница в размер на 1 805,12 лв. и лихви в размер на 805,86 лв., на основание чл.200 и чл.201, ал.3 вр. чл.195, ал.1 – 3 ДОПК са наложени обезпечителни мерки:

1. ЗАПОР върху следните моторни превозни средства:

- лек автомобил марка О., модел А. с рег. [рег.номер на МПС] , рама № W0L0TGF35Y8111661, двигател № X20DTL1765266, година на производство–2000 г., мощност – 60kw, с балансова стойност 0,00 лв.

- товарен автомобил марка R., модел КАНГО с рег. [рег.номер на МПС] , рама № VF1FC0EAF2169483, година на производство–2000 г., мощност – 47 kw, с балансова стойност 0,00 лв.

На основание чл.196, ал.1, т.7 ДОПК е забранено разпореждането с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка.

П. № С180022-022-0008971/ 22.02.2018 г. е връчено на жалбоподателя на 07.03.2018 г.

С жалба вх. № 94-Г-139/ 15.03.2018 г. по описа на ТД на НАП – С. П. № С180022-022-0008971/ 22.02.2018 г. е оспорени пред териториалния директор на ТД на НАП – С..

С Решение № ПИ-148/ 28.03.2018г. на директора на ТД на НАП-С. жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок, от лице което има правен интерес от оспорването, против акт, който подлежи на обжалване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 197, ал. 2 от ДОПК решението, с което се потвърждава наложената обезпечителна мярка може да се обжалва пред административния съд по местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. Условието, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка са определени от нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, т.е. предмет на съдебен контрол в настоящото

производство е както П., така и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП – С.. Следователно, съдът съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК, вр. §2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на административния акт са спазени всички изисквания за законосъобразност – наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В случая при извършване на служебната проверка, настоящият съдебен състав преценява, че обжалваното П. е издадено от компетентен орган – публичен изпълнител в ТД на НАП - С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК; в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити. От своя страна и обжалваното решение на директора на ТД на НАП - С. е валидно и допустимо. Решението е издадено от материално компетентен орган – директора на ТД на НАП - С., в срока по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка, ако 1) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; 2) не съществува изпълнително основание и 3) ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 ДОПК и чл. 195, ал. 5 ДОПК. Така очертаната правна регламентация предопределя и обхвата на съдебната проверка.

Съгласно първата хипотеза на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя наложената обезпечителна мярка ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. Данни и доказателства за изпълнението на тази предпоставка за отмяна на наложената обезпечителна мярка не са представени от жалбоподателя.

Не е налице и втората хипотеза на чл.197, ал.3, тъй като е налице изпълнително основание, което да обосновава обезпечителна нужда. Съгласно чл.195, ал.1 от ДОПК подлежат на обезпечение установените изискуеми публични вземания. В случая предмет на изпълнителното дело са изискуеми публични вземания за ДОО, УПФ, ЗО и ДДФЛ във връзка с подадени годишни декларации обр. 6 за 2012 г. и 2013 г. Съгласно чл.162, ал.2, т.1 от ДОПК, вземанията за данъци, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета са публични държавни вземания. Съгласно чл.209, ал.2, т.2 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се предприема въз основа на декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, тоест данъчните декларации са изпълнително основание и такъв е разглеждания случай.

По отношение на въпроса спазени ли са изискванията за налагане на ПОМ по чл.121, ал.1 от ДОПК и чл.195, ал.5 от ДОПК следва да се има предвид, че с потвърденото с обжалваното решение П. е наложен заповед върху МПС на жалбоподателя, който е длъжник за публични вземания и в случая не се касае за хипотеза на чл.121 от ДОПК на предварителни обезпечителни мерки, а до такива наложени при наличието на

установено и изискуемо вземане.

Описаните публични задължения, към момента на издаване на П. не са платени доброволно, поради което е налице предпоставката на чл.195, ал.1 от ДОПК.

Изпълнено е и изискването на чл.195, ал.2 от ДОПК. Целта на обезпечението е да се запази имуществото на длъжника, за да се гарантира успешното и безпрепятствено събиране на публичния дълг. В случая е налице обезпечителна нужда, която се определя от наличието на задължение, неговото неплащане доброволно и възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага и с което ще разполага към датата на изпълнението. Конкретно обезпечителната нужда е обоснована със затрудненост за събирането на изискуемото и установено публично вземане на длъжника, поради обстоятелството, че не са предприети действия за погасяване на дълга от длъжника.

Всичко изложено по-горе води до извод, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП - С., с което е потвърдено постановлението за налагане на обезпечителни мерки е законосъобразно, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, съдът присъжда такова на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК в размер от 200 лв. съгласно чл.10, т.4 във връзка с §1 от ДР на Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 197, ал. 2 и ал. 4 от ДОПК, във връзка с чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. Г. с ЕТ „Г. Г. 66“, ЕИК[ЕИК] срещу Решение № ПИ-148/28.03.2018г. на директора на ТД на НАП-С. и потвърденото с него Постановление за налагане на обезпечителни мерки № С180022-022-0008971/ 22.02.2018 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Г. П. Г. с ЕТ „Г. Г. 66“, ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 200 лв.

Решението не подлежи на обжалване по аргумент от чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: